

כמוסה

”זה פרק **קצר**, כאורכה של אהבה נכזבת. אבל האם אהבה נכזבת היא קצרה כאורכה של אהבה שלא התקיימה בפועל או ארוכה בלי סוף כאורך הדימיון? האם אורכה הוא אורך קיומה בעולם, האם היא נמדדת לפי האהוב או האוהב?”
יעל נאמן, 'היה היתה'

דבר המערכת,

זוהי הכמוסה האחרונה בנושא זמן, כמוסה חמוצה, ועניינה גרסאות גנוזות של עצמנו - אלה שמציצות בנו מהעבר בטרם נסיט מהן את המבט, ואלה שלעולם כבר לא נהיה. פתחו בזהירות.

בגיליון שירים מאת סמדר וויל-מגן, צבי שטיינר ויוחאי אפרים [בכותרת קישור להקלטה גנוזה], קטע פרוזה מאת שרון דביר, ובשער עבודה של האמן יאיר גוטרמן.

קריאה נעימה,
מערכת הכמוסה

17 מילימטר / יוחאי אפרים

אז

אל תתקעי בי את המבט האמיץ הזה שלך
 כבר לא באה בלילות
 שיערך נשוף פזור מרוח המדבר
 לא קיימת, לא עולה באוב בחלומות
 יכול כבר להדחיק אותך

ילדה, אולי בת חמש

יחפה, אדמת הלס

קטנה היית, קטנה תמיד תהי

בשיאך סך הכול שבע עשרה מילימטר

שומעת..

אמא שלך בדיוק כתבה לי היא ראתה אותך
 אתמול בלילה בְּגֹקְרָנָה
 בת חצי שנה לא יותר אמרה
 שיער שחור עדין מוצצת פטמה
 אז מה היא משקרת אה?
 את ילדה, אולי בת חמש
 יחפה אדמת הלס
 קטנה היית קטנה תמיד תהיי
 בשיאך, סך הכול שבע עשרה מילימטר

תגידי..

מה נשאר ממך?

תמונה, דמעה

שריטה

את האולטרסאונד השלכנו

כביש מהיר כיוון הפוך מהחופה

ואת לא עונה

לא אשמתך

זו אשמתי, זו אשמתה

אשמת ההיא

אשמת שלושתנו

את שותקת

דממה

אז

פשוט תקשיבי מה אבא אומר לך

מתחנן שתביני

עדיף לך ככה.

עלים נושרים / שרון דביר

בא לי לעבוד אצל דוד לאור.
 בא לי ללכת לדוד לאור ולהגיד לו: 'בא לי לעבוד אצלך'.
 בא לי שהוא יגיד לי 'אה, בכיף'.
 בא לי שאני אגיד לו 'אה, איזה יופי'.
 בא לי שהוא ישאל אותי 'אז מתי מתחילים?'
 בא לי שאני אגיד 'מחר'.
 בא לי שאני אתחיל מחר.

בא לי שיהיה לי כסף. בא לי שהחברים שלי מהמאפיה יאהבו אותי. בא לי שלא יהיה אכפת לי אם אני טובה בזה או לא. בא לי שאני אהיה טובה בזה. בא לי גם שהם יאהבו אותי וגם שאני אהיה טובה בזה. בא לי להתפרנס מזה. בא לי להתפרנס. בא לי להתפרנס ולהיות שמחה. אני לא שמחה. אני עצובה.

אני אוהבת את עתליה. אבל

רגע, אני אנסה עוד פעם.

רגע, שקט.

אני רוצה לעבוד אצל דוד לאור. אבל אני לא יודעת. אני לא בטוחה. אני לא יודעת. איבדתי את תחושות הבטן שלי. הבטן והראש התבלבלו לי. הם אותו דבר עכשיו. אני יודעת שזה מאד גולמי. אבל אני מרגישה שהבטן זה הראש והראש זה הבטן. ואין לי איך להחליט.

קינה / סמדר וייל-מגן

אָנִי שְׁהִיִּיתִי כְּשֶׁהִיִּיתְ אֶתְ
 הַתְּפֹאֲגָה אֶט אֶט עִם לְכַתְךָ
 אָנִי שְׁהִיִּיתִי וְכָבֵר אֵינְנִי כְּמַעַט
 עֲדִיו נֶאֱחָזֶת בְּדַמוֹתְךָ

חושב על מילתי האחרונה / צבי שטיינר

הַבְּטָחָה שְׁהִמְוֹת נוֹשָׂא בִי
 אָנִי מְסַגֵּל לְשִׁתְק אוֹתָהּ בִּינְתֵימִים

אני רוצה.

אני רוצה לגור קרוב להורים ולעבוד בקפה פול ולנוח בימי שישי. אני רוצה לטייל בימי שישי, ככה סתם לעצמי. אני רוצה לשנות איתך קפה וללכת יד ביד. אני רוצה שהילדים יהיו אצל ההורים (בימי שישי).

הילדים שלי הם: עמיחי ועתליה.

אני רוצה.

אני רוצה שתהיה לי חנות וינטאג'. אני רוצה את החנות של סבא שלי שהיתה פעם. אני רוצה לקרוא לה 'סלון שיק', כמו שקראו לה פעם.

אני רוצה להיות שוב בחנות של סבא. אני רוצה לעלות במדרגות ולראות אותו תופר. אני רוצה לראות אותו לוחץ על הדוושה. אני רוצה לשחק בקופסת הכפתורים הלבנה. אני רוצה את כל הכפתורים לעצמי.

אני רוצה לעבוד בקפה פול ושתהיה לי חנות וינטאג' משלי. אני רוצה למכור בה בגדים יד-שניה. אני רוצה למכור בה בגדים ממש יפים. אני רוצה למכור בה שמלות ישנות ושרשראות פנינים. אני רוצה למכור בה חפצים: צלוחיות זכוכית וצלוחיות חרסינה. אני רוצה למכור בובות ותקליטים. אני רוצה לעשות בה ערבי שירה. אני רוצה שיהיו בחנות שלי ערבי שירה. אני חושבת שזה מה שסבא שלי רצה.

אני רוצה לגור בבית אחר. אני רוצה לגור ברחוב אחר. אני רוצה לגור ברחוב עם עצים. אני רוצה לגור קרוב להורים. מוזר. פתאום אני רוצה לגור קרוב להורים. אני צריכה עזרה. אני צריכה עזרה עם הילדים.

עמיחי ועתליה: אלה הילדים שלי.

אני רוצה לעבוד ב'קפה פול'. אני רוצה לעבוד במרכז רסקו. אני רוצה לעבוד ב'קפה פול' שבמרכז רסקו (פעם מצאתי שם כלב שהלך לאיבוד. חשבתי לאמץ אותו ולקרוא לו 'רסקו' אבל בסוף לא עשיתי את זה).

אני רוצה לעבוד בקפה פול. אני רוצה לנשום קפה ולאכול. אני רוצה לכתוב.

אני רוצה לגור קרוב להורים ולקחת את בני לגן שעשועים. אני רוצה גן שעשועים קרוב וירוק ליד הבית. למה לעזאזל אין עצים ברחוב שלנו? לא מגיעים לנו עצים? אני רוצה עצים. אני רוצה לנשום. אני צריכה אוויר. אין לי אוויר.

אני רוצה לגור קרוב להורים ולעבוד בקפה פול. אני רוצה לעבוד כל בוקר בבית הקפה. אני רוצה ללכת ברגל לבית הקפה. אני רוצה לעבוד משמונה עד שלוש או משמונה עד חמש. אני רוצה לעבוד שלוש פעמים בשבוע משמונה עד שלוש ופעמיים בשבוע משמונה עד חמש. אני רוצה לנוח בימי שישי. אני רוצה לכתוב בימי שישי.

אני רוצה לתפור בגדים. אני רוצה לדעת לתפור בגדים. אני רוצה לתפור שמלות. אני רוצה לתפור שמלה סגולה עם כפתורים עגולים וסרט תחרה.

אני רוצה לתפור בגדים לעתליה.

אני רוצה לתפור איפה שסבא שלי תפר, אני רוצה לגזור איפה שסבא שלי גזר. לסבא היו מספריים זיגזג, וספר פתוח שעמד על סטנד תווים. והוא תמיד שיעמם אותי בסיפורים על מלחמות ועל היסטוריה, על איזה כלב אחד שנשך אותו. ואני רק רציתי לעלות למעלה ולשחק בבדים.

את רוצה לעלות למעלה?

כל כך אהבתי את המגע המחוספס שלהם. את השוליים המשוננים. ואת הפעמון שבישר שמישהו נכנס.

'רק רגע בבקשה' סבא היה אומר ויורד במדרגות הצרות למטה.

ואז היה אפשר להציץ עליהם מלמעלה ולראות אותם בלי שהם יראו אותי.

אני רוצה לעבוד בקפה פול. אני רוצה לגור קרוב להורים. אני רוצה לכתוב בימי שישי וגם לשתות קפה ולהחזיק לך את היד. אני רוצה חנות וינטאג' משלי. אני רוצה את החנות שהיתה של סבא שלי.

אבל אתמול כשטיילתי שם.

אתמול כשחזרתי וטיילתי, לא הצלחתי למצוא אותה. כלומר אני יודעת איפה היא היתה. אני יודעת בוודאות. היא היתה בין המכבסה לחנות צילום. בין המכבסה של שכטר לפוטו שרון. אני בטוחה. אני יודעת. זה לא עניין של זיכרון. אפילו אמא שלי תעיד. היתה שם חנות לבגדי גברים. קראו לה 'סלון שיק' וסבא שלי היה עונה 'סלון שיק שלום'. ואני הייתי באה לבקר אותו בחנות ומשחקת בבדים. אני בטוחה בזה. אני בטוחה. זה לא מוטל בספק.